

andrei ruse

SONI

pentru L.

a doua ediție
revizuită

Andrei Ruse s-a născut pe 16 decembrie 1985, în București.

Este inițiatorul și administratorul mai multor comunități online din domeniul cultural: ROcultura (locul al treilea la Webstock 2008; proiect ulterior vândut, în 2009), Sketche (locul al III-lea în topul blogurilor de cultură, la Roblogfest 2007), de asemenea a fost implicat și în Hyperliteratura (în 2007), sau Filmdeblog. A debutat în 2007 cu volumul de poezie Black Job (ed. Vinea), distins cu Premiul pentru debut Vinea, ediția a XVI-a.

Deține un portofoliu de peste 50 de videopoeme (www.youtube.com/supraego) sau lucrări asemănătoare care au fost premiate și proiectate în diverse cluburi. SONI este și prima carte românească ce beneficiază de un video-trailer.

www.andreiruse.wordpress.com

SONI, „*cea mai promovată carte în online-ul românesc*“, are unul dintre cele mai reușite bloguri de nișă din 2008, remarcat atât de bloggeri cunoscuți, cât și de studenți sau profesori interesați de marketing și comunicare. [blogul soni.tritonic.ro](http://blogul.soni.tritonic.ro) a fost deschis încă în timp ce autorul își scria romanul (în mai 2008), iar acum continuă să fie activ, atât datorită cititorilor noi care apar, cât și a informațiilor proaspete despre carte, ce se dezbate aici.

pe lângă dialogul deschis, centralizarea recenziilor, arhiva video a lansărilor și altele, au fost experimentate mai multe campanii inedite de promovare online (SONI vs. Bloggeri, experimentul lui Cristian Manafu pe Twitter, video-trailerul), blogul având acum o arhivă de peste 100 de articole exclusive, un feedback de peste 600 de comentarii, sute de abonați și vizitatori zilnic.

„pentru mine, SONI este un produs complex și o demonstrație a eficienței metodelor de comunicare online, de care editorii sau alți oameni implicați în domeniul cultural de la noi, se ferească de o boală. atât cartea cât și blogul se completează, fără această legătură strânsă dintre ele, ar fi fost probabil doar un titlu ce ar fi trecut neobservat, pe lângă alte sute, care apar anual. intrând online, mi-am depășit așteptările.”

Andrei Ruse

„SONI a ajuns să fie citită și din curiozitate, pentru promovarea inedită din mediul online.”

Iulia Roșu, masterand MCA, Students on Marketing

www.SONI.tritonic.ro

NOTĂ: această lucrare este o ficțiune. numele, personajele, locurile sau acțiunile sunt produse ale imaginației autorului. orice asemănări cu evenimente reale sunt total întâmplătoare

cred că e ceva să vorbești despre lucruri mari scriind cu litere mici, necesită o anumită încredere de sine. încredere de sine este și atunci când scrii la 23 de ani un roman despre viață, moarte și sex într-un mod cu totul ingenios și brutal în același timp (...) soni este o stare de spirit

Gia Codrescu (*Bookblog.ro*)

sunt câteva pasaje din carte care, cel puțin pentru un cititor ipohondru, ar putea dăuna. cancerul și înstrăinarea sunt atât de bine conturate, atât de naturale, încât le simți în interiorul tău și-ncep să te macine

Adrian Ciubotaru

e multă furie în carte, care devorează tot, ca viermele din stomacul personajului. e simplu, firesc, colocvial, sincer

Dragoș C. Butuzea

soni te face să apeși până la pământ pedala de accelerație și să-ți pui întrebări serioase despre propria ta identitate

Cristina Andrieș (*AllNews.ro*)

nu trebuie să ai o boală anume sau să cunoști pe cineva care are o boală, este o carte despre viață și despre dorința noastră de a trăi

Andreea Ban

cartea are toate șansele să ajungă una cult pentru generația Yahoo! Messenger, cu fraze din ea puse la status (...) a ajuns repede un must-read pentru cei care mănâncă grăbit, fac dragoste grăbit, aleargă la muncă grăbit și grăbit înapoi în case mici, de obicei garsoniere

Andrei Crăciun (*Evenimentul zilei*)

moartea devine o lupă care mărește totul și lipește bucureștiul de pielea personajului, transformă străzile în urme ale unui tratament de a cărui putere nu este nimeni sigur. exact această nesiguranță este personajul discret al cărții, în spatele revoltelor false, al agresivității jucate și dincolo de gustul iluzoriu al inevitabilului. dar nesiguranța pentru soni se conturează încet încet ca o revelație.

Răzvan Țupa

începe o revoluție în soni (...) undeva în fundal, bucureștiul colcăie, molfăie, devine lipicios, străzile devin conducte, oamenii neimportanți sînt niște simple pete negre într-un context și așa dominat de găuri. pur și simplu minunate contactele personajului cu sine, cu prietena cea mai bună, cu decorul...

Sorin Staicu (DespoT)

eu unul n-aș fi fost în stare să scriu la nici 25 de ani despre cancer și sida atât de firesc, fără patetism. scrisul lui andrei ruse exprimă exact modul în care percep lumea de azi tinerii. dacă-și face rost de o generație, eu îmi risc toate economiile literare pe numărul lui norocos.

Felix Nicolau

*anyway, I wrote the book because we're all gonna die*¹

jack kerouac

¹ *oricum, am scris cartea pentru că o să murim cu toții la un moment dat*
— extras din emisiunea *the steve allen plymouth show* (sezonul 5, episodul 7, 16 noiembrie 1959) în care *jack kerouac* explica motivele care l-au determinat să scrie romanul *on the road (1951)*, devenit ulterior cea mai de succes și cartea de referință a *generației beat*

#01. căderea constantinopolului

nu vestea m-a bulversat. n-am înțeles prea bine ce urma să se-ntâmplesse.

a doua zi, mai bine zis în fiecare dimineață începând de-atunci, totul s-a întors pe dos. cred că știi despre ce vorbesc. știi cât de ciudate sunt primele minute după un coșmar, știi cum e să ai dăre de salivă uscată la gură atunci când te trezești, să te doară tot spatele sau doar o mână, să ai urme de la pernă pe față. ba mai mult, să vrei cu disperare să bagi o țigară-n tine și să n-ai niciuna, iar magazinele din cartier să nu deschidă decât după o oră sau ceva de genul. adună toate astea și ești încă departe.

următoarea dimineață a fost unul dintre aceste momente, când nu ai voie sub nicio formă să fii singur. m-am trezit singură. am vrut să înjur pe cineva, am vrut să-i înjur pe toți, dar nu era vina nimănui. îmi închiseseam mobilul și hoinărisem prin oraș până târziu, când știam că nimeni nu mă va putea căuta acasă.

tocmai atunci, când orice prezență umană, chiar și sforăitul sâcâitor al danei, m-ar fi făcut să mă simt mai puțin bolnavă.

era ca și cum ceva foarte scârbos s-ar fi plimbat prin tot corpul meu. un fel de vierme, târându-se mai întâi prin craniu, șerpuind chinuit între creier și os, apoi alunecând pe ceafă, pe spate, până spre coapse, ocolind numai puțin vaginul. îmi doream să iasă pe-acolo, oricât ar fi durut. dar el își continua drumul fără să dea doi bani pe fantezia mea, lăsând dăre cleioase printre organe, luând-o pe piciorul drept și înapoi, prin față, pe sub abdomen, rotindu-se în jurul tuturor organelor și a intestinelor, pe sub sânii,

excitându-mi sfârcurile, prin gât după aceea, pe sub gingii și înapoi în creier.

am vrut să îmi dau cu puțină apă pe față, să mă dezmeticesc. când am intrat în baie și am văzut plăcile mari de gresie și de faianță, mi-am amintit de toate superstarurile care muriseră pe budă. m-am gândit la elvis cel mai mult, la el dându-și duhul ca un porc într-o nenorocită de baie, fără să poată face absolut nimic decât să conștientizeze, poate, că acela urma să fie ultimul peisaj pe care avea să-l vadă vreodată. și că trupul lui rece și slinos va fi descoperit după mult timp cu pantalonii în vine. imaginea m-a îngreșat mai mult decât eram deja.

m-am spălat la chiuveta din bucătărie în dimineța aceea.

mi-ar fi stat bine atunci cu o ceașcă de cafea în mână, ca-ntr-o reclamă dintr-aia proastă cu fețe zâmbitoare și vieți împlinite. numai că nu îmi plăcuse niciodată cafeaua. singurul lucru la ea era mirosul. atât. și-aș fi vrut să miroase a cafea atunci, aș fi vrut să mă ocup de fiertul apei, de amestecatul zahărului, chiar și fără s-o fi băut, mi-ar fi ținut mintea ocupată măcar câteva minute.

nu aveam cafea. am vizualizat însă toată scena și după ce am lăsat pe masă o ceașcă imaginară, mi-am aprins o țigară.

aproape că mă bufnea râsul, de ce să mint? cancer la stomac? șanse fifty-fifty? eu? cum pizda mă-sii? *astea nu-s preocupări pentru o puștoaică de 26 de ani*, îmi venea să strig atunci.

toată viața mea, tot ce crezusem eu că era important se dusese dracului într-o secundă. mă gândeam că poate asta trebuia să realizez și totul urma să fie uitat, *o s-o iau de la zero așa cum trebuie de data asta, și universul se va întoarce cu 24 de ore în urmă*.

erase & rewind. am ascultat piesa de câteva ori în dimineța aia și am tot sperat că visez, că în scurt timp urma să mă trezesc, știind că nu fusese decât un coșmar de căcat.

exact în clipa aceea, un tâmpit lovit de o mașină cu trei ore în urmă ieșea cu bine dintr-o operație complicată, doi vecini de-ai mei se trezeau morocânoși pentru a pleca la serviciu, în africa o antilopă reușea să scape de un leopard fioros și se îndrepta, fără să știe, spre două leoaice. trei maidanezi se căcau pe colentina, unui taliban nu i se detonase bomba. în garsoniera mea nu avusesse loc nicio minune. nici în clipa aceea, nici în următoarele.

m-am dus în fața oglinzii. arătam ca dracu.

deși viața nu e despre astea, nu m-am putut abține: școala, jobul, telefonul mobil, replica cea mai bună, magazinul preferat de țoale, culoarea capacului de veceu, becuri sau spoturi, actorul, mobila, locurile de agățat sau doar locurile de întâlnire cu ai mei, cu dana, muzica și-așa mai departe, toate astea păreau atunci un fel de tatuaj temporar 3d, cu mine, la scală naturală. eu și cerneala eram perfect suprapuse, încât n-ai fi deosebit desenul de om.

mi-am repetat numele de câteva ori până și-a pierdut sensul și a devenit o adunătură de sunete.

m-am uitat la ceas. nu trecuseră nici zece minute de când eram în picioare. atunci mi-am dat seama că toate diminețile aveau să fie așa.

mi-am deschis mobilul. primisem peste douăzeci și ceva de mesaje numai de la maică-mea. dana probabil nu aflase încă.

mi-am amintit că uitasem să sun la birou și ar fi trebuit să fiu acolo de vreo jumătate de oră. doar nu era să le spun că n-am venit pentru că aveam cancer.

mi-am luat concediu toată săptămâna care mai rămăsese. le-am spus că sunt foarte răcită sau ceva de genul ăsta, nu că muream. radu a făcut ceva figuri, dar nu mai puteam eu de crizele lui și de faptul că rapoartele creditelor nu erau gata.

mă gândeam la cancer. știam un unchi care murise destul de recent de așa ceva. nu-l cunoscusem, era un fel de rudă îndepărtată, auzisem în treacăt de la maică-mea.

aproape toate cunoștințele mele aveau alte cunoștințe cu astfel de cazuri. n-auzisem de mulți care să scape.

pe Dumnezeu nu-l băgasem încă în oală pentru că așa fi fost o ipocrită să aduc vorba de el tocmai atunci.

iar, spre deosebire de oricine altcineva, eu n-aș fi putut să mă amăgesc sau să mă agăț nici de cea mai mică speranță. *dacă o fi o fi, mă gândeam, și dacă nu, ar trebui să încep să mă împac cu ideea...*

asta era probabil cel mai greu.

* * *

— da?

auzeam respirația danei în telefon.

— soni, am aflat de la maică-ta... nici nu știu cum să zic, ce să zic.

— nu zice nimic.

— nu știam cum să dau de tine, știi? m-am gândit că poate-ți murise bateria, vroiam să te chem la un concert în big diseară, aveam rezervări, tot, și... în fine, am sunat la maică-ta mai de vreme și mi-a povestit tot... mi-a căzut cerul în cap... imediat am aflat și că te-ai învoit... pe ce ton a zis-o radu, băga-mi-aș...

— nu trebuie să te scuzi că ai aflat, în puii mei! ți-aș fi spus. chiar azi. abia îmi revin și eu.

— ești ok? adică cum dracului să fii ok... vrei să trec pe la tine?

— dacă poți...

— dacă pot?! termin repede pe-aici niște prostii, mă-nvoiesc și eu... cam într-o oră și ceva ajung. maxim!

— dana, sper că nu ai zis nimănu...

— nu, nu, chill!

— nu știu ce dracului se întâmplă... sunt efectiv pe dos! nu pricep nimic, totul e ca dracu!

— atunci când am aflat... n-are sens să-ți spun, hai că vorbim despre toate astea când ajung.

— ia-mi și mie țigări. ia-mi un cartuș întreg dacă e. să am.

nu vroiam să mă gândesc cum era dana. cum ar fi fost invers, să aflu că ea ar fi avut cancer. probabil aș fi înnebunit.

ar fi trebuit s-o sun imediat, dar n-am putut să vorbesc cu nimeni atunci. nu am avut puterea. când am văzut-o pe maică-mea în ce hal începuse să plângă pe culoarul ăla infect al spitalului, am fugit. ca și cum aș fi lăsat boala acolo.

după ce am închis telefonul, am meditat în gol câteva minute bune. de nervi sau din lipsă de ocupație, m-am apucat de curățenie. nu de dat cu aspiratorul, șters praful sau naiba mai știe ce. am început să fac ordine prin toată casa și să arunc prostiile de care nu mai aveam nevoie.

— ce naiba faci cu astea? m-a întrebat mirată dana. când a intrat, pe hol erau deja pungi întregi de nimicuri.

— le-arunc, ce să fac cu ele?

— te-ajut?

— nu... lasă-ți geaca, vin și eu acum la o țigară.

— dar ce naiba ai pe-aici? și-a început să cotrobăie prin gunoi.